

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátkou Mgr. Azrou Drozdek
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2024, č. j.: CPR-31724-3/ČJ-2024-930310-V236,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2024, č. j.: CPR-31724-3/ČJ-2024-930310-V236, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2024, č. j.: CPR-31724-3/ČJ-2024-930310-V236, jímž bylo podle ust. §

90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 17. 4. 2024, č. j.: KRPA-129399-9/ČJ-2024-000022-50, kterým byla žalobci podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a současně mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a v rozporu s ust. § 2, § 3, § 57 a § 64 s.ř., § 50a odst. 2 písm. c) z.p.c., čl. 4 a Přílohou č. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení“), čl. 1 sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 283/1996, o sjednání Protokolu mezi vládou České republiky a vládou Chilské republiky o podmínkách pro zrušení vízové povinnosti pro držitele platných cestovních dokladů (dále jen „sdělení“) a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce se ode dne 27. 2. 2024 na území nacházel legálně, neboť na základě nařízení zde mohl pobývat po dobu 90 dnů v období 180 dnů, na což navázala doba 90 dnů v období každých 180 dnů stanovená protokolem. Možnost „sčítat“ bezvízové styky na podkladě těchto dvou pramenů potvrzuje Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, na svém webovém portálu pro cizince. Žalovaná se nevypořádala s existencí bezvízového styku a jen se věnovala nemožnosti sčítání. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč by oba bezvízové styky na sebe nemohly navazovat. Pokud žalovaná nevzala v úvahu sdělení na webovém portálu pro cizince, podle něhož mohou občané Chile pobývat na území maximálně 90 dnů bez víza nad rámec obecného bezvízového pravidla, jde o zásah do jeho právní jistoty.
4. Rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 7. 2024, č. j. 13 Nc 1952/2023-46, bylo potvrzeno, že je žalobce otcem svých dcer, státních příslušnic České republiky, pročez je napadené rozhodnutí nepřiměřené z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tvzení o možnosti návratu žalobce na základě bezvízového styku se ocitá v rozporu s částí napadeného rozhodnutí, v níž se žalovaná vypořádává s otázkou legality žalobcova pobytu. Mezi Českou a Chilskou republikou neexistuje přímé letecké spojení, žalobce by musel na zahraničních letištích složitě prokazovat oprávněnost vstupu na území. Napadené rozhodnutí také neodpovídá požadavkům ust. § 174a z.p.c., žalobce se přitom na území zdržuje již od roku 2009, má zde rodinné a soukromé vazby a na podporu svých tvrzení upozornil na rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn.: 20 A 86/2021. Žalovaná dále pochybila, když nepřerušila správní řízení vzhledem k probíhajícímu řízení o určení otcovství.
5. Žalobce k žalobě připojil stejnopis rozsudku Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 7. 2024, č. j. 13 Nc 1952/2023-46. Dále žalobce přiložil rodinné fotografické snímky.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná uvedla, že polemika ohledně sčítání bezvízových pobytů žalobce je bezpředmětná, jelikož žalobci byl rozhodnutím, č. j.: OAM-13144-10/ZR-2023, ukončen přechodný pobyt a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území, kterou nesplnil. Na území pobýval mezi dny 27. 2. 2024 a 17. 4. 2024 bez platného oprávnění k pobytu. V případě ostatních žalobních námitek žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na shromážděný spisový materiál.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu, konkrétně úředního záznamu Policie České republiky, Oddělení pobytových agend, č. j.: KRPA-129399-1/ČJ-2024-000026, bylo zjištěno, že dne 17. 4. 2024 byl žalobce zajištěn poté, co se na základě kontroly cestovního pasu ukázalo, že nevycestoval ze Schengenského prostoru po nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 11. 2023, č. j.: OAM-13144-10/ZR-2023. Podle stejnopisu tohoto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 28. 12. 2023, byl žalobci ukončen přechodný pobyt podle ust. § 87f odst. 1 z.p.c. a byla mu stanovena lhůta 60 dnů od právní moci k vycestování z území.
8. Jak vyplynulo z podání vysvětlení zaznamenaného v protokolu ze dne 17. 4. 2024, č. j.: KRPA-129399-8/ČJ-2024-000022-50, v České republice se zdržuje asi od roku 2006 nebo 2008 a naposledy na území schengenského prostoru vstoupil dne 29. 4. 2022. Není si jist, zda obdržel rozhodnutí ze dne 21. 11. 2023, během svého pobytu změnil adresu bydliště. Je svobodný a má dvě dcery narozené v letech X., jejich matka zneužila žalobcovy jazykové neznalosti a nedala ho zapsat do rodných listů. Aktuálně probíhá soudní řízení o určení otcovství, s dcerami se stýká jednou za 15 dnů, jejich matce dává peníze, ač nemá uloženu vyživovací povinnost. Pracuje jako X., s nikým nesdílí společnou domácnost, nemá žádný majetek v České republice ani v zemi původu. Je zdravý, s ničím se neléčí, v České republice má dluhy z doby nezaměstnanosti, v zemi původu žijí jeho rodiče a žalobci tam nehrozí žádné útrapy, týrání ani stíhání policií.
9. Dne 17. 4. 2024 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, č. j.: KRPA-129399-9/ČJ-2024-000022-50, kterým byla žalobci podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) z.p.c. uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie a smluvních států a současně mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí. Prvostupňový orgán shledal, že žalobce měl ve lhůtě 60 dnů od ukončení pobytu ke dni 28. 12. 2023 opustit území, což neučinil a ode dne 28. 2. 2024 do dne 17. 4. 2024 se na území zdržoval neoprávněně.
10. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Odvolací námítky se v podstatných rysech shodují s žalobními body.
11. Dne 5. 8. 2024 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým podle ust. § 90 odst. 5 s.ř. zamítla odvolání a původní rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdila.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v

době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.
14. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) z.p.c. *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
15. Podle čl. 1 odst. 1 sdělení *státní příslušníci Chilské republiky, držitelé platných cestovních pasů, a státní příslušníci České republiky, držitelé platných cestovních pasů nebo cestovních průkazů, mohou vstupovat na území státu druhé smluvní strany za účelem pobytu, který neslouží k výdělečné činnosti, a pobývat tam bez víz po dobu maximálně 90 dnů.*
16. Podle čl. 4 nařízení *státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.*
17. První část žaloby je konstruována na tvrzení, že žalobci svědčilo oprávnění zdržovat se na území vzhledem k čl. 4 nařízení a čl. 1 odst. 1 sdělení, a tudíž mu neměla být uložena povinnost podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) z.p.c. Žalovaná se na s. 5 – 6 napadeného rozhodnutí věnovala pouze otázce souběhu pobytu na území osvobozeného od vízové povinnosti podle bilaterální smlouvy a podle nařízení, když dospěla k závěru, že tyto doby nelze počítat. Žalovaná se však vůbec nezabývala tím, zda ode dne 27. 2. 2024 žalobce na území nemohl setrvat právě na základě ať už nařízení či sdělení. V napadeném rozhodnutí nebylo vysvětleno, proč by žalobce po vypršení lhůty určené k vycestování po právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nemohl na území setrvat z některého z předmětných právních titulů. V nařízení ani sdělení nejsou obsažena pravidla, podle nichž by občan třetího státu, jemuž byla stanovena lhůta k vycestování, musel území České republiky opustit a teprve po určité době se směl na území vrátit. Žalovaná na s. 6 uvedla, že žalobci byla stanovena lhůta k vycestování a žalobce byl povinen vycestovat, avšak nijak ve svých úvahách uvedené nekonfrontovala s možností žalobce pobývat v České republice na základě bezvízového styku (dle nařízení či sdělení); nebylo nikterak naznačeno, proč by žalobce nemohl pobývat na území dále na základě bezvízového styku. Napadené rozhodnutí proto soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
18. Stran počítání různých pobytových titulů bezvízového styku jde o otázku předčasnou, pokud se žalovaná vůbec nevyslovila k tomu, zda má mít úprava bezvízového styku vliv na možnost žalobce setrvat na území České republiky v jeho specifickém případě. Soud proto nebude v daném ohledu předjímat své závěry. Ostatně, ode dne 27. 2. 2024 do dne 17. 4. 2024, kdy se žalobce dostavil na policii, neuplynulo ani prvních 90 dnů. Bude na žalované, aby především přezkoumatelně vyhodnotila, zda některá z úprav bezvízového styku mohla mít vliv na žalobcovu povinnost vycestovat, teprve poté bude případně prostor k navazujícím úvahám.
19. Druhá část žaloby tkví v argumentaci o nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho dětí.

20. V tomto ohledu je nejpodstatnější k důkazu předložený rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 2. 7. 2024, č. j.: 13 Nc 1952/2023-46, který žalovaná učinila součástí správního spisu. Podle rozsudku je žalobce otcem obou nezletilých dcer, přitom rozsudek byl vydán ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Nemůže tak obstát napadené rozhodnutí se svými závěry, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU a není zapsán v rodném listu dcer. V daném ohledu je zjištěný skutkový stav v rozporu se spisy (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).
21. Otcovství žalobce k oběma dcerám pak vyplývá i z výpisu CIS ze dne 30. 8. 2024, který je rovněž založen ve správním spisu.
22. Případná nepřiměřenost napadeného rozhodnutí by se dotýkala právě především nezletilých dětí, jimž nemůže být kladeno k tíži, že žalobce rozsudek okresního soudu nedoložil dříve.
23. Bude třeba znovu posoudit zájem nezletilých dětí prizmatem otcovství žalobce. Ust. čl. 9 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte sice připouští oddělení dítěte od rodičů, nicméně je třeba vzít v úvahu, že podle čl. 3 odst. 1 této úmluvy musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, v souvislosti s rozhodnutími týkajícími se pobytových oprávnění konstatoval: *„Je třeba v případě, že se toto rozhodnutí dotýká nezletilých dětí, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k výkladu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zohledňovat nejlepší zájem dítěte, a tedy se pečlivě zabývat situací těchto nezletilých dětí, brát v úvahu jejich věk, konkrétní okolnosti jejich pobytu v České republice i v zemi původu, jakož i míru závislosti na péči daného cizince.“* Právě posledně zmiňované kritérium závislosti na péči daného cizince pokládá soud ve věci za zvláště důležité. V bodu 19. odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Děčíně, č. j.: 13 Nc 1952/2023-46, se uvádí, že *„[...] rovněž byla schválena dohoda i v části týkající se úpravy styku, neboť je plně v zájmu nezletilých dcer, aby se se svým otcem pravidelně stýkaly a tento měl vliv i na jejich výchovu v budoucnu.“*
24. Bude třeba podrobně posoudit, zda v souvislosti s povinností opustit území Schengenského prostoru nebude ohroženo právo žalobce pečovat o nezletilé dcery v časových obdobích vymezených v rozsudku Okresního soudu v Děčíně, č. j.: 13 Nc 1952/2023-46, a zároveň zda by žalobcovy dcery nebyly dotčeny ve svém právu na pravidelný styk s otcem.
25. Soud nepovažoval za nutné jakkoliv doplňovat dokazování nad rámec správního spisu.
26. Z výše uvedených důvodů spočívajících v nevypořádání se s možností žalobcova setrvání na území ode dne 27. 2. 2024 na základě nařízení nebo sdělení, jakož i s dopady rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho dcer soud podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
27. V novém řízení se žalovaná přezkoumatelně vysloví k otázce, zda žalobce po skončení lhůty k vycestování nemohl plynule navázat pobytem na základě bezvízového styku z některého z důvodů (na základě evropského práva či bilaterální mezinárodní smlouvy). Žalovaná se taktéž vypořádá s otcovstvím žalobce k jeho nezletilým dcerám, na základě čehož znovu vyhodnotí přiměřenost uloženého opatření ve vztahu k rodinnému a

soukromému životu žalobce a jeho dětí a v úvahu taktéž vezme příslušná ustanovení Úmluvy o právech dítěte.

28. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaná vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázána.

29. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 4000 Kč a náklady právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby po 3100 Kč, tedy celkem 6200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a v náhradě hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky v daném znění), a dle § 57 odst. 2 s.ř.s. náhrada DPH z částky 6800 Kč v sazbě 21 % ve výši 1428 Kč. Celková výše nákladů řízení činí částku 12 228 Kč. Jelikož oba úkony právní služby byly učiněny v roce 2024, neuplatní se na ně novela advokátního tarifu účinná od 1. 1. 2025.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce